

NEW YORK SATIRE

Ποῦ ὁ Ζαμπόνης γράφει
κι' ἔγεινε Μόργκαν Κάρνετζι καὶ πλέει στὸ χρυσάφι.

Τὴν ἑβδομάδα μιὰ φορὰ τὸ φύλλο μας θὰ βγαίνει καὶ τὸ ξερὸ κάθε Ρωμηοῦ στὴν τσέπη του θὰ μπαίνει με πέντε σέντσια μοναχὰ τὸ φύλλο ν' ἀγοράζη νὰ κἀνη γέλι' αὐτὸς με μᾶς καὶ μεῖς μ' ἐκεῖνον χάξι.

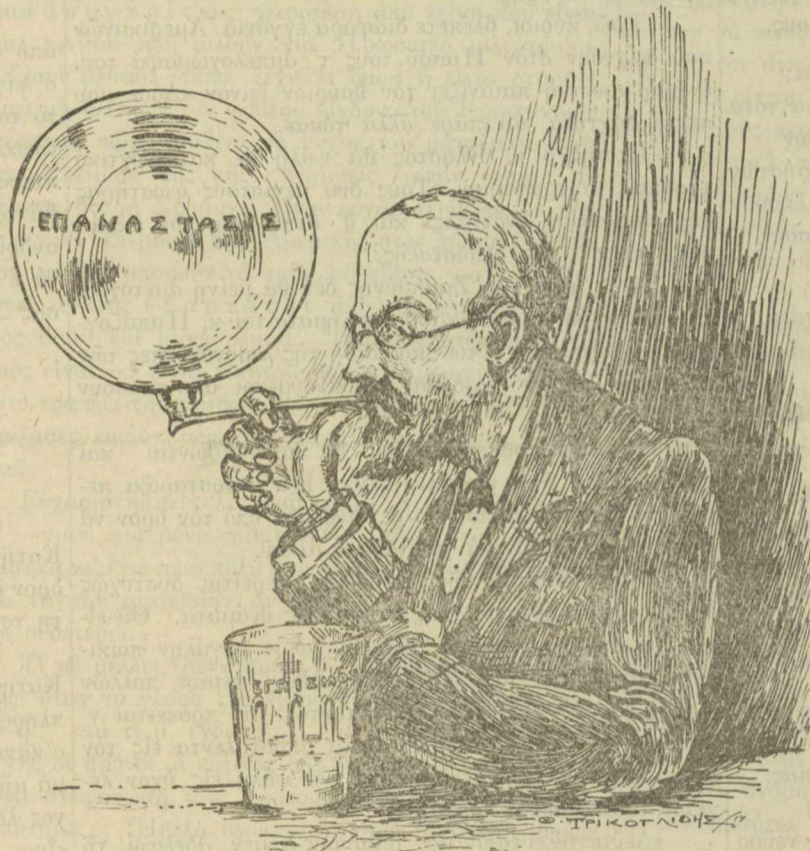
Νέα Ὑόρκη ἔδρα μας, τέταρτος χρόνος μπαίνει πῶ πῶ καὶ τὸ Λευτέρη μας σὰν τὶ τὸν περιμένει.

Ἐφτά μηνὸς Ἀπρίλη τὸ ψέμμα σώνεται κα' ὁ Μπάρμπα Σάμ γενναίως ἀνασκουμπώνεται.

Ἄν θέλῃ ὁμῶς καὶ κανεὶς συνδρομητὴς νὰ γείνη δυὸ μοναχὰ δολλάρια τὸ χρόνο θὰ μᾶς δίγη, κι' ὅπως μὴ κάμνωμεν καὶ μεῖς ἐράνουσ ὅπως ἄλλοι τὴν συνδρομὴ του ὁ καθεὶς νὰ τὴν προκατάδῃ.

Χίλια ἑνηηκόσια με δέκα καὶ ἑπτὰ ποῦ προσιγάνδες σὰν στραβὲς μᾶς χόρτασαν λεπτὰ.

Ἀριθμὸς τοῦ φύλλου δέκα ποῦ ὁ Πρόεδρος μιλεῖ καὶ στριμώνει κάθε θρόνο, κατεργάη Φασουλῆ.

Πετάει τὸ γέλεο, πετᾶν ἢ καντιλίθρες
φυσᾶ ὁ Λευτεράκης καὶ βγαίνουν μπουρμπουλίδρες

Ὁ Φασουλῆς σὲ κάθε τῶν ἐορτῶν σαλόνι εἰκόνας τῶν προγόνων καὶ κείνος στεφανώνει.

Μπροστά σου, Πατριάρχη, γονυπετῶ με σέβας καὶ πατριώτου αἷμα ἔχων κι' ἐγὼ στὰς φλέβας, ἀνάβω καὶ κορώνω στο ὕβουτηγμοῦ τὰ χρόνια, σὰν μοῦ μιλοῦν γιὰ μάρκα καὶ γιὰ ναπολεόνια καὶ κρῖνω τὴν Πατρίδα καὶ τὸ δικό σου θρόνο σύμφωνα με τῆς λίρας καὶ με τὴν πείνα πῶχω.

Ἄνοιξε, Γέροντά μου, τὰ δύο σου τὰ χέρια κι' εὐλόγησε καὶ μένα, ἀλλὰ καὶ τὰ ξεφτέρια, ποῦ στὴ Θεσσαλονίκη ἐστύλωσαν τὸ μάτι κι' ἂν τὸ σχοινί σου δὸς μου ἓνα γερὸ κομμάτι, τριγύρω στὸ λαμό μας νὰ τὸ τυλίξωμ' ὄλοι, νὰ βρῆτε ἡσυχία καὶ σεῖς καὶ κάθε Πόλι.

Ἄπ' τὰ ξερὰ χορτάρια ποῦ τρῶν κεῖ κάτω ὄλοι, ὄρσε καὶ σὺ, Δεσπότη, ἓνα γλωρὸ μαροῦλι κι' ἂν δὲν σοῦ φέρνω δάφνες σὰν πρῶτα ἓνα κάδο, εἶναι γιὰ τῆς κρύβω νὰ ρίξω στὸ σιφάδο, αὐτὸ ποῦ κάθε μῆνα ἡ Φασουλῖνα κάνει με μία λίτρα κρέας στῆς πλύσης τὸ καζάνι.

Ἀκίνητος τί στέκεις καὶ δὲν μιλεῖς μιὰ λέξι; Σὲ πόλεμο κανένας ἐμᾶς δὲν θὰ μᾶς μπλέξη.

Ἡ Καρχαλοῦ δὲν ἔχει κανένα καρδιοχτύπι ὁ φερετζῆς μονάχα, Δεσπότη μου, τῆς λείπει, μὰ με τὴν ἀνταρσία τοῦ Μπάρμπα Λευτεράκη μπορεῖ νὰ τὴν ἰδοῦμε καὶ με Φατιμᾶς γιασμᾶκι.

Γιατὶ θωβός, Δεσπότη, καὶ θυμωμένος εἶσαι; Τὸ στόμα ἄνοιξέ το κι' ἂν δὲν μιλήσης, φτύσε κι' ὅπως μᾶς καταντήσαν ἐφέτος οἱ δικοί μας ὡς καὶ τὸ φτύσιμό σου θάναι γιὰ μᾶς τιμὴ μας κι' ἀπὸ φτυσιές, Δεσπότη, εἴμεθα μαθημένοι, γιὰτὶ μᾶς φτύνουν φέτος ἀδιάκοπα οἱ ξένοι.

Μ' εὐλάβεια μπροστά σου κλῖνω κι' ἐγὼ τὸ γόνυ πῶς ἔκανα καὶ πέρσο, Γέρω-Κολοκοτρώνη. Μὰ τί νὰ σοῦ χαρίσω; Ἐφέτος τὸ χορτάρι πέρασε στὴν ἀκρίβεια τὸ μαῦρο τὸ χαβιάρι καὶ μιὰ δὴν ραδίγια στοιχίζον σὲ χρυσάφι ὅσο μὲς' στὰ χωριά μας δυὸ στρέμματα χωράφι.

Ἄπ' τὸ στεφάνι τοῦτο γνησίον ἀπογόνων δέξου καὶ σὺ με σέβας αὐτὸν ἐδῶ τὸν κλώνον. Κῦττα, Τσουκνίδα εἶναι. Πάρτην εὐθὺς στὸ χέρι καὶ στὰ γυμνά μας χτύπα μπροστά καὶ πίσω μέρη, μὰ μένα τὴν κοιλία μου χτύπησε μιὰ μονάχη νὰ γίνη σὰν πρισμένο προμηθευτοῦ στομάχι.

Κῦττα τῆς προκοπῆς μας καὶ ἂν μπορῆς μὴ χαιρῆς. Στ' ἡΣαλονίκη στέκει ἀνάρτης ὁ Λευτέρης καὶ ὅταν στὴν Πατρίδα ἐπιφοιτᾷ ἡ πείνα, ἐκεῖ ἐπιβουτοῦνε τὰ φράγκα, τὴ στεργλίνα καὶ θὰ λυθῇ ἡ κρίσις τῆς πείνας. Στρατηλάτη, μὲλις τοῦ τελευταίου Ρωμηοῦ σφαλῖση μάτι.

Ἀπόγονοι γνησίον, ὅπως κυττᾶς προγόνων... ὅπως ἐσένα ὄλοι ἔτσι καὶ μεῖς στὸν θρόνον χιλιάδες προδοσίες ἔχομε γέρω ψάλλει κι' ἂν δὲν πιστεύῃς μένα ρωτᾶς καὶ τὸν Ντελάλη, ἀλλὰ καὶ τοὺς φωστήρας, μὰ καὶ τὸν Κικιρίκη, κι' ἂν θέλῃς στείλε γράμμα καὶ εἰς τὴ Σαλονίκη.

Ὅποιος καθὼς ἐμένα δὲν εἶναι πατριώτης ἐκεῖνος πρέπει νάναι ὀριστικῶς προδότης. Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν λέμε ὅτι τοῦ λείπει βίδα, ἐμεῖς φωνάζομ' ὄλοι «Προδίδει τὴν Πατρίδα» κι' ὅπου κι' ἂν πάω φέτος, ὅπου καὶ νὰ καθῆσο προδότης πεινασμένους παντοῦ θὰ συναντήσω.

Σὺ ποῦ στὰ Δερβενάκια ἐνίκησες τὸν Τοῦρκο τί λές; Στὰ νέξτ θάγξ γάβιν θὰ φάμε τότε κοῦρκο; γιὰτὶ ἐφέτος, γέρω, δῶ καὶ καμπόσους μῆνες τοὺς βλέπαμε μονάχα ψημένους στῆς βιτρίνες κι' ἔνεκα ἡ ἀκρίβεια ἀντὶ ἀρνοιῦ στὴ σούβλα θαρρῶ καὶ γιὰ τὸ Πάσχα πῶς θὰ ψουνίσω τοῦβλα.

